

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 marca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 9 maja 2013 roku w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy M. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 27 kwietnia 2013 roku do dnia 11 maja 2013 roku.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

Wnioskodawca podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o pracę. W okresie od dnia 12 kwietnia 2013 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu choroby. Za okres od dnia 12 kwietnia 2013 roku do dnia 11 maja 2013 roku lekarz leczący wnioskodawcę wystawił mu zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby seria (...). W dniu 26 kwietnia 2013 roku wnioskodawca został wezwany na badanie w celu stwierdzenia zasadności wystawionego zaświadczenia lekarskiego. Lekarz orzecznik ZUS po badaniu wnioskodawcy i analizie jego dokumentacji medycznej stwierdził, iż wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy. Wnioskodawca uskarża się na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, zespół bólowy korzeniowy lędźwiowo – krzyżowy prawostronny, dyskopatię L5-S1. Występują u niego objawy uszkodzenia prawego nerwu strzałkowego. Wnioskodawca przed dniem 26 kwietnia 2013 roku odczuwał dolegliwości bólowe z promieniowaniem do prawej kończyny dolnej. Wnioskodawca był badany przez neurologów w dniu 12 marca 2013 roku i w dniu 8 maja 2013 roku. W obu badaniach lekarze leczący stwierdzili występowanie przewlekłego zespołu bólowego – rwę kulszową prawostronną. Z uwagi na brak poprawy stanu zdrowia wnioskodawca został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego. Stan zdrowia wnioskodawcy ulegał pogorszeniu. Objawy ulegały nasileniu tak, że po dniu 26 kwietnia 2013 roku pojawiły się objawy niedowładu w zakresie prawego nerwu strzałkowego – objawy porażenne. Właśnie z uwagi na te objawy bólowe i objawy porażenne powód został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego. W okresie od dnia 23 maja 2013 roku do dnia 5 czerwca 2013 roku przebywał w szpitalu. W dniu 29 maja 2013 roku został poddany zabiegowi operacyjnemu. Po dniu 26 kwietnia 2013 roku powód był nadal niezdolny do pracy z powodu dolegliwości bólowych połączonych z objawami ubytkowymi, wynikającymi z uszkodzenia nerwu strzałkowego prawego w przebiegu dyskopatii L5-S1. pojawienie się objawów porażennych w okresie po 26 kwietnia 2013 roku wskazuje, iż stan zdrowia wnioskodawcy ulegał w tym okresie czasu pogorszeniu. W wyniku zabiegu operacyjnego w dniu 29 maja 2013 roku u wnioskodawcy została usunięta przepuklina jądra miazdżystego w odcinku lędźwiowo krzyżowym. Wykonanie zabiegu operacyjnego było konieczne z uwagi na brak poprawy w leczeniu zachowawczym. W dniu 26 kwietnia 2013 roku wnioskodawca był nadal niezdolny do pracy a jego stan zdrowia pogarszał się na tyle, iż konieczna stała się interwencja chirurgiczna z uwagi na pojawiające się objawy porażenne.

Przytoczony stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach załączonych do akt sprawy, w tym aktach ZUS oraz opiniach biegłego neurologa. W ocenie Sądu opinie biegłego neurologa są spójna i logiczne. Biegły zbadał wnioskodawcę i zapoznał się z dokumentacją medyczną. W związku z zastrzeżeniami do opinii pisemnej biegły na piśmie w sposób wyczerpujący i konkretny odpowiedział na zarzuty organu rentowego. W ocenie Sądu wywody biegłego są logiczne i przekonujące. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności pozwalających na zakwestionowanie opinii biegłego i odmówienie im rzetelności. W ocenie Sądu stanowią one miarodajną podstawę do wyrokowania w sprawie. W ocenie Sądu niezasadny jest wniosek pełnomocnika organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa. Okoliczność, iż biegły nie podzielił stanowiska organu rentowego i wydał opinie inne niż oczekiwała tego strona pozwana nie uzasadnia powyższego wniosku.

Sąd meriti podniósł, iż dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter. Korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle

art. 286 k.p.c. sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, w sprawie sygn. akt II CR 817/73 nie publ). Odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona.

Biegły w sprawie w sposób nie budzący wątpliwości, logicznie uzasadnił, iż z uwagi na charakter schorzenia w przebiegu rwy kulszowej istnieją okresy poprawy i pogorszenia ale w przypadku wnioskodawcy nie można mówić o poprawie stanu zdrowia. Po dniu 26 kwietnia 2013 roku stan zdrowia ulegał pogorszeniu na tyle, że z uwagi na objawy porażenne wnioskodawca został poddany operacji w trybie pilnym. Twierdzenia organu rentowego, iż w dniu 26 kwietnia 2013 roku wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy są nieuprawnione. Sąd wskazał, że biegły ocenił stan zdrowia wnioskodawcy i przebieg choroby w oparciu o wpisy w dokumentacji medycznej i opisy przeprowadzonych podczas wizyt lekarskich badan. W ocenie Sądu biegły zasadnie podkreślił w opinii uzupełniającej, że nie było jego rolą ocenianie co lekarz leczący powinien zrobić a czego nie zrobił w zakresie wydawania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy. W ocenie biegłego pierwszoplanowe znaczenie miał opis przebiegu schorzenia u wnioskodawcy odtworzony na podstawie wpisów w dokumentację medyczną i przeprowadzony w dniu 29 maja 2013 roku zabieg operacyjny.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał odwołanie za uzasadnione i podlegające uwzględnieniu.

Sąd meriti zważył, że zgodnie z przepisem art.8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. nr 77 poz. 512 z 2010 roku ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Jak wynikało z ustaleń faktycznych, po dniu 26 kwietnia 2013 roku wnioskodawca był nadal niezdolny do pracy z powodu choroby. Zatem za okres orzeczonej niezdolności do pracy wnioskodawca posiada prawo do zasiłku chorobowego tj. od dnia 27 kwietnia 2013 roku do dnia 11 maja 2013 roku.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 27 kwietnia 2013 roku do dnia 11 maja 2013 roku.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. w szczególności art. 8, art. 59 ust. 7 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i ustalenie, że wnioskodawcy przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 27 kwietnia 2013 roku do dnia 11 maja 2013 roku;

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności na nieprzekonywującej opinii biegłego neurologa i oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej specjalności.

Wskazując na powyższe pozwany organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 9 maja 2013 roku ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto skarżący podtrzymał wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji, przedmiotowe rozstrzygnięcie nie zostało wydane z naruszeniem przepisów postępowania, skutkującym koniecznością zmiany czy uchylecia zaskarżonego wyroku.

Zauważyć należy, że zarzuty apelacyjne stanowią powtórzenie zastrzeżeń zgłaszanych przez organ rentowy już na etapie postępowania rozpoznawczego, do których biegły neurolog się ustosunkował szczegółowo wyjaśniając dlaczego uznał, że wnioskodawca w okresie 27 kwietnia 2013 roku 11 maja 2013 roku był niezdolny do pracy na skutek choroby.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wobec tego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia przez sąd reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl.).

Zgodnie zaś z art. 278 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości „specjalne”, czyli szczegółowa wiedza z różnych dziedzin nauki, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. W związku z tym biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego. Oznacza to, że dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarczy jedynie przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, w rozpoznawanej sprawie biegły lekarz neurolog w sposób logiczny i przekonujący uzasadnił swoje stanowisko oceniając, że wnioskodawca był niezdolny do pracy wskutek choroby w spornym okresie. Biegły uwzględnił także zastrzeżenia organu rentowego odnosząc się do nich bezpośrednio w uzupełniającej opinii pisemnej, a następnie ustnej, szczegółowo wykazując na ich bezzasadność. Opinia została sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą medyczną, na podstawie akt sprawy, a także wywiadu i badania przedmiotowego M. P.. Wskazano w niej, iż po dniu 26 kwietnia 2013 roku powód był nadal niezdolny do pracy z powodu dolegliwości bólowych połączonych z objawami ubytkowymi, wynikającymi z uszkodzenia nerwu strzałkowego prawego w przebiegu dyskopatii L5-S1. pojawienie się objawów porażennych w okresie po 26 kwietnia 2013 roku wskazuje, iż stan zdrowia wnioskodawcy ulegał w tym okresie pogorszeniu. W wyniku zabiegu operacyjnego w dniu 29 maja 2013 roku u wnioskodawcy została usunięta przepuklina jądra miążdżystego w odcinku lędźwiowo krzyżowym. Wykonanie zabiegu operacyjnego było konieczne z uwagi na brak poprawy w leczeniu zachowawczym. W dniu 26 kwietnia 2013 roku wnioskodawca był nadal niezdolny do pracy, a jego stan zdrowia pogarszał się na tyle, iż konieczna stała się interwencja chirurgiczna z uwagi na pojawiające się objawy porażenne. Ponadto, w ramach pisemnej uzupełniającej opinii biegły wyjaśnił, że stan zdrowia wnioskodawcy i przebieg choroby ocenił w oparciu o wpisy w dokumentacji medycznej i opisy badań przeprowadzonych podczas wizyt lekarskich. Wskazał także, że nie było jego rolą ocenianie co lekarz leczący neurochirurg dr Z. P. powinien zrobić, a czego nie zrobił w zakresie wydawania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy. W ocenie biegłego pierwszoplanowe znaczenie miał opis przebiegu schorzenia u wnioskodawcy, odtworzony na podstawie wpisów w dokumentację medyczną i przeprowadzony w dniu 29 maja 2013 roku zabieg operacyjny. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, nie można podzielić stanowiska skarżącego, iż opinia biegłego budzi wątpliwości i jest wewnętrznie sprzeczna, zaś Sąd I instancji opierając się na niej, wydał wyrok z pogwałceniem zasad swobodnej oceny dowodów, dokonując błędnych ustaleń faktycznych, mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd Okręgowy zgadza się z oceną Sądu I instancji, iż fakt niepodzielenia przez pozwanego opinii biegłego nie jest wystarczającą przesłanką dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności. Złożone w sprawie

opinie: główna i uzupełniająca były rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą, w oparciu o dokumentację lekarską ubezpieczonego, wywiad i szczegółowe badania przedmiotowe. Wynikające z nich wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W świetle powołanych okoliczności, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób przychylić się do wniosku organu rentowego, ponownie zgłoszonego w postępowaniu apelacyjnym, o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza neurologa. Zarówno bowiem na etapie postępowania pierwszo instancyjnego, jak i apelacyjnego, wobec dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych, żądanie to zmierzało wyłącznie do przewlekania toczącego się postępowania. Z tych też względów Sąd II instancji, zwolniony z obowiązku mnożenia dowodów w tej materii, wskazany wniosek oddalił.

Reasumując - w kontekście powyższych rozważań - Sąd Okręgowy przyjął, iż prezentowana w apelacji argumentacja jest chybiona i jako taka nie może się ostać. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Trafnie wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż pozwany organ nie wykazał, że wnioskodawca w okresie 27 kwietnia 2013 roku – 11 maja 2013 roku odzyskał zdolność do pracy. Sąd drugiej instancji zważył więc, iż zaskarżone rozstrzygnięcie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego było oczywiście uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że nie doszło – wbrew twierdzeniom skarżącego - do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego, jak i procesowego.

W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k. p. c. oddalił apelację, uznając, iż jest ona bezzasadna.

Przewodnicząca: Sędziowie: